

Durant la crisi, i no abans, la dualitat i la temporalitat del mercat laboral –dels treballadors comercials– han estat el principal **subterfugi** mediàtic de CEOE, UE, FMI, BCE, BM, Govern, presumptes **experts** i, en definitiva, de tots els **pregoners i conserges** del capital per a mamprendre una altra reforma laboral a l'Estat espanyol, el decret de la qual és imminent. Fins i tot els sindicats, que ara **cuinen** –tard i malament– una vaga general que ells mateixos han ajudat a buidar de raons i empenta, van acceptar polp com animal de companyia i decidiren enrolar-se com a grumets del vaixell pirata, sabedors que acabarien navegant a la deriva; ningú millor que ells, pensaran els **càndids**, per a reconèixer en aquests pretextos de dualitat i temporalitat la màscara habitual de la més falsa i fecal filantropia dels qui encara volen traure més suc de la corretja. Els amos de la crisi també ens han espoliat candidesa. El cas és que el **document** que conté la reforma laboral que el Govern decretarà dimecres no només abarateix l'acomiadament, que com sabeu era l'objectiu **no confés** dels socioliberalers i l'**indissimulat** dels ultracons, sinó que a més ha tingut la desvergonya d'encapçalar-lo amb mesures que, en la pràctica, no fan sinó consolidar la dualitat i la temporalitat de la mà d'obra comercialada, per més que en diguen *reducir*:

Contratos temporales. *Contrato de obra o servicio.* Artículo 15.1 a) ET: “a) Cuando se contrate al trabajador para la realización de una obra o servicio determinados, con autonomía y sustantividad propia dentro de la actividad de la empresa y cuya ejecución, aunque limitada en el tiempo, sea en principio de duración incierta. Estos contratos no podrán tener una duración superior a veinticuatro meses, ampliable hasta doce meses más por convenio colectivo de ámbito sectorial estatal o, en su defecto, por convenio colectivo sectorial de ámbito inferior. Transcurridos dichos plazos, los trabajadores adquirirán la condición de trabajadores fijos de la empresa.

«...o la de *parados*», caldrà afegir. El decretador no ha volgut rematar la frase. No l'ha rematat per vergonya o bé perquè se li'n fot. Fins i tot els qui **clamaren** contra aquesta temporalitat, els qui **orquestraren** *filantròpicament* el subterfugi, reconeixen que el document del Govern no resoldrà la temporalitat, però «*alaban la reforma*». Tanquem un altre cercle, doncs: com no van a lloar allò que

en realitat acaçaven? Ja tenim resposta, Bentolila: reforma i abaratiment són [sinònims](#) i, damunt, consoliden els contractes temporals que instaurà Aznar i que tant han facilitat l'acomiadament durant la crisi. Per a decapar més la màscara dels saquejadors, recomane aquest [paper de vidre](#) de Juan López Torres, ben raspós.

Button

Button

«Una de por», d'Ovidi Montllor